

תת"ע 903/01/20 - מדינת ישראל נגד נאסר נג'ואן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 903-01-20 מדינת ישראל נ' נאסר נג'ואן

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה (משיבה)	מדינת ישראל
נגד	
נאשם (מבקש)	נאסר נג'ואן

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. עסקינן בהודעת תשלום קנס מיום 25.12.18 ועניינה, אי ציות לאור אדום ברמזור, בנסיבות מחמירות, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה (להלן -הדו"ח).

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא קיבל הודעה על דבר ביצוע העבירה, תוך פרק הזמן הקבוע בחוק. לטענת המשיבה, די בכך ששלוש הודעות נשלחו בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המבקש, כדי להעביר את הנטל לכתפי המבקש, שעליו להראות כי לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה "מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעות מלקבל", אף אם כל ההודעות הוחזרו בציון "מען בלתי מספיק".

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(1), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתב אישום אלא אם כן נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

(תיקון)

225 א (1) הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 1א27 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם

נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיעת הנאשם את הכוונה להעמידו לדין, ועם יידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נגד בקשי: "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דו"ח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשומת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוח ההודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 יום ממשלוח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, באם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד אברהם חנוך כרם, נאמר, בהקשר ל"חזקת המסירה", בעבירות קנס:

"...אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן -תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין".

במקרה שבנדון, עולה כי המבקש סתר את "חזקת המסירה", שכן, אף שההודעה על דבר ביצוע העבירה, נשלחה לכתובתו הרשומה, שלוש פעמים, הרי שלא הייתה המצאה כדין, כאמור בעניין עיריית הרצליה לעיל.

אפנה להחלטה דומה שנתתי, בתת"ע 811-11-17, מדינת ישראל נגד עלי עיאש:

"...חוק סדר הדין הפלילי מסביר את הסוגיה של המצאות ומסירות בכל הנוגע לעבירות, לרבות עבירות לפי פקודת התעבורה והתקנות שלפיה, כאשר סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע תקופה של שנה מיום שהודיע אדם על בקשתו להשפט בגין עבירת קנס ועד למשלוח ההזמנה לבית המשפט. לא יעלה על הדעת כי המחוקק התכוון לפטור את המאשימה במשלוח טכני בלבד. הכוונה היתה, גם על פי השכל הישר וגם על פי ההלכה, לקיום התנאים לפיהם תתקיים חזקת המסירה, דהיינו המצאה כדין למענו של הנאשם או בא כוחו ואין די במשלוח הזמנה שהוחזרה בציון "לא ידוע במען". לא יתכן חולק כי בנסיבות כאלה נסתרה חזקת המסירה ולא הייתה המצאה כדין.

משבחרה המאשימה שלא לפעול בשקידה הנדרשת ולזמן את הנאשם שנית, תוך פרק הזמן הקבוע בסעיף 230 לעיל, אין לה להלין אלא על עצמה.

לפיכך, אני מקבלת את הטענה ומורה על התיישנות העבירה ומחיקת כתב האישום".

לפיכך, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה לא נמסרה למבקש, במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק, מקבלת את טענת ההתיישנות ומורה על ביטול כתב האישום.

ניתנה היום, ז' אב תש"פ, 28 יולי 2020, בהעדר הצדדים.